

ved en af de i Forslaget nævnte Anstalter vil jeg i øvrigt gerne sige, at hvis Lovforslaget bliver vedtaget, agter jeg ikke, hvis jeg er Minister til den Tid, at administrere det paa den Maade, at det først og fremmest gælder om at faa en Kvinde ansat ved disse Anstalter. Det, det først og fremmest vil gælde om for mig, er at faa ansat en Præst, som passer til denne Gerning; det næste Spørgsmaal bliver saa: Er der blandt Ansøgerne en Mand, der er bedst skikket dertil, eller er der en Kvinde? Og ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal vil jeg ikke gøre noget Forsøg paa at spille enevældig, men vil raadføre mig med dem, som efter min Mening har bedst Kendskab til dette Forhold, og derefter træffe min Afgørelse. Og jeg haaber, at naar det saaledes bliver i Overensstemmelse med dem, som kender bedst til disse Forhold, vil Ordinationsspørgsmaalet heller ikke volde nogen som helst Vanskelighed.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen udtalte endvidere, at det efter hans Mening ikke var nok, at en eller flere Biskopper erklærede sig villige til at foretage Ordination af en Kvinde, men at alle Biskopperne skulde være enige om en saadan Ordination, ellers vilde Kirkens Enhed blive brudt. Jeg tror nu rigtignok, at hvis man vilde opstille det Princip, at et enkelt Veto kan tilintetgøre, hvad ellers hele Flertallet vil, saa kommer man ind i ganske kaotiske Forhold, og jeg tror heller ikke, at Kirkens Enhed — ikke heller den danske Kirkes Enhed — kræver en saadan Samstemmighed. Jeg kan altsaa ikke tjene det ærede Medlem i, hvis Forslaget bliver vedtaget, at gøre Enighed mellem Biskopperne til Betingelse for Ansættelse af en Kvinde som Præst. Det vil være nok, at den Biskop, under hvem vedkommende Embede sorterer, erklærer sig villig til at ordinere vedkommende. Ligeledes udtalte det ærede Medlem, at hvis Forslaget blev vedtaget og der blev ansat en Kvinde, saa skulde hun have Stavnsbaand paa sig, skulde bindes til dette Embede for Livstid, hvis da ikke en Lov forandrede det. Hun skulde ikke kunne forflyttes andetsteds hen. Dertil vil jeg sige, at vi har nu en Gang afskaffet Stavnsbaandet herhjemme, og hvis dette Forslag vedtages, agter jeg heller ikke at indføre det paa dette Omraade. Men ingen Kvinde vil blive paa tvunget en Menighed i Folkekirken.

Jeg kan tiltræde det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt's Ønske om, at Biskopperne altid vilde svare tydeligt. Det er af

Betydning for mig, naar jeg spørger, og det er af Betydning, naar Rigsdagen faar Svarene, at disse er saa tydelige som muligt, men det er de ikke i alle Tilfælde.

Jeg synes ikke, det er nogen Begrundelse for, at Kvinder ikke skal kunne blive Præster, naar det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt anfører — hvad jeg ogsaa har set anført i et Blad —, at ingen kvindelige teologiske Kandidater er Medarbejdere i K. F. U. K. eller K. F. U. M. Jeg mener ikke, det er af nogen Betydning i denne Forbindelse. Jeg maa indrømme, at da jeg var Student og teologisk Kandidat, var jeg heller ikke Medarbejder i en saadan Forening, og jeg kunde dog blive Præst alligevel og haaber i al Beskedenhed, at min Gerning ikke har været helt forgæves. Jeg tror ogsaa, at disse kvindelige Kandidater og Studenter kan være vel egnede som Præster, selv om de ikke er Medarbejdere indenfor disse Organisationer. Jeg maa dog tilføje for ikke at blive misforstaaet, at jeg paaskønner i høj Grad det Arbejde, der gøres indenfor disse Organisationer; men jeg tror ikke, at Omtalen deraf i denne Forbindelse er rigtig paa sin Plads.

Dermed skal jeg paa ny anbefale dette Forslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Blang har Ordet for en kort Bemærkning.

Blang: Det ærede Medlem Hr. Knud Hansen rettede det direkte, noget mærkelige Spørgsmaal til mig, om jeg betragtede Kvinden som et ringere Væsen. Det Spørgsmaal kan jeg besvare med et klart og afgjort Nej. Men jeg er saa gammel, at jeg maa finde, at der er visse Forskelle mellem Mand og Kvinde, visse fysiske Forskelle og visse psykiske Forskelle, og at disse Forskelle betinger en forskelligartet Gerning for Mand og Kvinde.

Vedrørende den Sag, som vi her har til Behandling, er jeg saa heldig, hvad jeg sætter overordentlig stor Pris paa, at have Bibelen med mig og, hvad dette høje Ting formentlig sætter endnu større Pris paa, at have den sunde Fornuft paa min Side. Den højtærede Kirkeminister omtalte nu sine Grunde til, at han havde fremsat dette Forslag. Grundene var ikke, hvad jeg ogsaa nok tænkte, Bekymring for Sjæleplejen i Christianshavns Kvindefængsel og ved de kvindelige Hospitaller, og Grunden var heller ikke, oplyste den højtærede Minister, de Høven-